

การศึกษาการใช้ภาษา พบว่า ระดับภาษาที่ใช้ในบทความ ส่วนใหญ่เป็นภาษาปากและภาษา กึ่งแบบแผน ผู้เขียนมักใช้ภาษาปากในการแสดงความรู้สึก และแสดงความคิดเห็นเพื่อให้เกิดความเป็น กันเองและชวนให้ผู้อ่านคิดพิจารณา ส่วนภาษากึ่งแบบแผนใช้เพื่อแสดงความคิด และนำเสนอเนื้อหา สารข้อเท็จจริง การใช้คำ ใช้คำซ้ำเพื่อเน้นย้ำให้ได้ความหมายที่ชัดเจน หนักแน่นขึ้น คำซ้อนใช้เพื่อ เน้นความหมายและเพิ่มน้ำหนักของคำ คำสแลงใช้เพื่อสร้างความเข้มข้นในการสื่อความหมาย คำยืมที่ นิยมใช้คือ คำยืมจากภาษาอังกฤษ การเรียบเรียงประ โยคทั้งประ โยคบอกเล่า ประ โยคคำถาม ประ โยค คำตั้งและประ โยคขอร้องหรือชักชวน พบว่าใช้ได้เหมาะสมกับเนื้อหา สามารถสื่อความหมายให้ ผู้อ่านเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียนได้อย่างชัดเจน การย่อหน้า นิยมย่อหน้าบ่อยครั้งเพื่อเน้นย้ำความและ กระตุ้นความคิดของผู้อ่าน ไวยากรณ์ภาพพจน์ที่พบ ได้แก่ ไวยากรณ์อุปมา อุปลักษณ์ อุปนัย ปฏิพจน์หรือ ไวยากรณ์คำถาม คำพังเพยและสุภาษิต อติพจน์ และบุคลาธิษฐาน การใช้ไวยากรณ์เพื่อสร้างภาพในใจแก่ ผู้อ่านช่วยให้เกิดความเข้าใจบทความชัดเจนยิ่งขึ้น น้ำเสียงที่ปรากฏในบทความ ได้แก่ น้ำเสียงถากถาง ประชดประชันและยกย่องสรรเสริญ ผู้เขียนมักนำมาใช้ในส่วนท้ายของบทความ เพื่อเสริมให้การเสนอ แนวคิดมีความเข้มข้น และกระตุ้นให้ผู้อ่านคิด

Thesis Title: Critiques in the Column “Ngan Pen Ngao” by ‘Lamkhae’ (Pseudonym) in the Matichon Daily Newspaper in 1999

Author: Miss Nonglux Netthas

Major Program: Thai Language for Communication

Academic Year: 2003

Abstract

This thesis aimed at studying 200 articles written by ‘Lamkhae’ (Pseudonym) as appeared under the column “Ngan Pen Ngao” (Work as a Reflection)) in the daily newspaper ‘Matichon’ in 1999. The study focused on the contents, views, and presentation techniques in terms of titles, introductions, bodies, and conclusions. Language uses were as well studied in terms of language styles, diction, sentence patterns, paragraphing, figures of speech, and tones. The findings were as follows:

The contents of the articles studied could be classified into three categories: 1) mass communication, 2) art, and 3) people in the society. The contents in the first category consisted of criticism of the mass medias in order to urge the authors and people concerned to improve their potentials and become more creative so as to produce more qualified works. Authors were also reminded to be aware of their responsibilities to the public and be concerned with Thai wisdoms as well as the national identities. Regarding art, Lamkhae appreciated the beauties and uniqueness of Thai music, songs and fine art. The author viewed that good art works should be valued in terms of their beauty, entertaining values, essence, and enhancement for creativity. These were worth to be passed on and promoted. At the same time, art consumers should be media literacy, consume only qualified works by being critical, making judgment in selecting works of art, and give good advices to the younger generation not to become victims of the medias. The contents in the third category were criticism on changing Thai values; especially those about adolescents who had become more materialistic and too fashionable. Lamkhae urged their families and the society to take better care of the teenagers.

Regarding presentation techniques, it was found that titles, introductions, bodies, and conclusions were not stuck to any particular styles. They rather served to highlight the main ideas, make the story believable, and help the readers easily identify the main thoughts. In the bodies, the author made criticism by referring to the information or reasons to support his ideas. In closing the articles, Lamkhae would stress on the ideas earlier mentioned by leaving the readers with questions to be considered and requesting cooperation.

Concerning the levels of the style of language used, most of them were colloquial style and semi-formal style. The colloquial one was used to express the columnist's feelings or opinions in an intimacy way while invoking the readers to ponder. Semi-formal style of language, on the other hand, was used to present information that were facts. Reduplicated words were used to clarify the meanings, and semantic doublets to stress the meanings of the words. Likewise, slang were used to create strong senses of meanings to the sentences. Most of the loan words were from English. In addition, the sentence patterns which were declaratives, interrogatives, imperatives, and requests or persuasives were appropriately used to their contents and could precisely convey the author's purposes. Frequent indentations were used in order to stress the writer's ideas and to activate readers' thoughts. Figures of speech found consisted of simile, metaphor, innuendo, rhetorical question, locution and proverb, hyperbole, and personification. They helped create vivid figures in the readers' minds and precise understandings of the articles. As for the tones found in the articles studied, they consisted of sarcasm and praises which were normally found at the ends of the articles in order to make the writer's ideas strong and provoke thoughts in the readers.